

**Tomory Zsuzsa
VAGYUNK**

A hihetetlen méreteket öltő, magyarok elnyomására, sőt elpusztítására hozott rendelkezések mára már senki előtt nem jelentenek titkot. Csak ezek oka homályos, de annyi biztos, hogy világunk anyagelvű hatalmasai lelik kedvüket ebben a játékban. S mi mit teszünk? Immár századokkal mérhető türelemmel belátásért könyörgünk azokhoz, akik ezt az állapotot jól megfontolt szándékkal előidézték. Az ellenünk való bűjtogatás már ismert volt a Középkor pápai bulláiban. Ott ültek vezér alakokként Trianonban: az angolok, franciák, akik készséges segítő kezet nyújtottak hazánk feldarabolásához. Most, mikor Trianon után a játszma még komolyabbra vált, s népünk életlehetőségeit a végveszély szélére sodorták, ezekhez kényszerülnek fiataljaink „mosogatni”, ahogy egy egyetemet most végzett magyar fiatal ezt kifejezte. Fiataljaink e tette sajnós csak a tudatlan angol lakosság edényeit tudja rendben tartani, de nem tudják az ezeket hasonló rabságban tartó hatalmasok céljait ugyancsak a szennygödörbe küldeni.

Látszólag. Mert ugyanekkor egy hideg társadalom tudatába beköltözik a mindent bearanyozó

magyar lélek, s ennek nem tud az önzés uralma ellenállni. Eltűnik, mint fényben az árnyék.

Hatalmas eredményt érnek el ellenségeink: nemcsak hazánk földrajzi területeit ragadják magukhoz, de az élettér ilyen megnyirbálásának eredményeként fiataljaink idegenbe kényszerítése hazánk további rombolását vonja maga után. A híres magyar „szürkeállomány” másoknak épít jövőt, fiataljaink idegenben kamatoztatják tudásukat, s ami még fontosabb, ott alapítanak családot, ezzel - a már eddigi több millió magzatelhajtással csökkentett - lakosságunk további fogyását eredményezve. Népünket éltető, teremtő anyanyelvünk velük együtt a pusztulás útjára kényszerül.

Látszólag. Mert ugyanekkor egy gyarmatosításra felkészült társadalom gondolatvilágába beköltözik az önzetlen magyar szeretet, s ennek nem tud a csak anyagban gondolkodni tudók uralma ellenállni. Eltűnik, mint fényben az árnyék.

Éppen ezért szerintük e fény hordozóit el kell tüntetni a föld színéről. Egyenként, s ezen egyenkénti pusztulás reményeikben az egész nép pusztulását vonja maga után. Ez a magyartagadás még a 20. század tudományos világát sem kerülte el. Többször említettem egy földrajzi műsort: A Duna folyása melletti műveltségeket vizsgálva értesülhetett a világ arról, hogy a Fekete Erdőben ered, majd a Dráva-Száva vidékén folytatódik, ahol a part szélén egy szerb gyerek bár csabai kolbászt eszegetett, szóba sem jött, hogy e fenti két pont között is van egy ország. A nyugat őskori ásatási területeinek térképei nem térnek ki a Kárpátmedence ősműveltségére, s ezen belül folytathatnánk a sort. Őskereszténységünk, királyságunk, szervezett államformánk, ősrásunk mind-mind eltagadva.

A saját értékeivel tisztában levő, magas műveltségű és emelkedett lelkű egyének hallgatagságát az idegenek örömmel használták fel nemlétezésünk alapjaként. Más szavakkal: az öndícséretet soha nem tartottuk nemzeti erénynek, s ez nyugati önzéssel szembeállítva ismét elnyomásunk egyik állomásává vált. Készségesen fordítottuk keresztneveinket a kérdező idegen nyelvű kedvéért az illető nyelvére. Nem kívántuk a nyugattól, hogy a reánk kényszerített, pogány latin ABC magyar magánhangzós kiegészítését figyelembe vegye. Ez máig is gyakran „akadály”, ugyanakkor, amikor azok készségesen beiktatták agyukba a három francia ékezet létét, s a Harvard egyetemen már a hatvanas években volt jobbról balra haladó írógép a héber szövegek írása kedvéért. A nyugatnak halovány fogalma sincsen történelmünkről, értékeinkről, s a Szent Koronával kapcsolatos értékrendünkről akkor, amikor arról szavalnak, hogy már igazán itt volna az ideje annak, hogy a magyarok demokráciát tanuljanak. Tökéletes nyelvünket egy-egy olyan idegen, aki megismerkedett vele, az emberi szellem csúcstermékének mondja - de ezt iskoláink, s főleg a MTA nem tudatosítja gyermekeink, s népünk gondolatvilágában. Azon ritka alkalmakkor, amikor egy-egy tudós kör a magyarokról beszél egymás között, a földönkívüliekkel hozzák őket egyenlőségbe. Idegennek. Kedvességünket, udvariasságunkat gyengeségnek tartják, s minden közeledési igyekezetünk ellenére mi maradunk a világ verebei között a kanári.

Nem véletlen tehát, hogy szemeinket mindig „Párizsra függesztettük”, idegenben kerestünk őshazát, példaképet, saját műveltségünk és a világ kárára. Mert a világ a jelenlegi példa szerint anyagot anyaggal magyarázó szellemiségét népünk lelke tudná felemelni, ha erről a gondolatról le nem szoktattak volna bennünket. Sehol a világon olyan emelkedett lelkű költők, írók

nincsenek, mint nálunk, kiknek munkái lelket tudtak volna vinni a világ embertelenségébe, de nem tettük, mert „megérttették” velünk, hogy a barbár magyar munkákat nem lehet idegen nyelvre fordítani. Ugyanakkor mind nyilvánvalóbbá válik, hogy ősgyökeink a világ nyelveinek DNS-e, irodalmi szóbőségünk messze felülmúl minden nyugati nyelvet. Így körülmények között mind jobban büszkélkedünk különböző ősműveltségek hitvilágában, nyelvében való jártasságunkkal, de közben nem ismerjük fel ezek magyar eredetét, s ennek ezernyi bizonyítékát, ezzel akaratlanul is önmagunkat és a világot károsítva. Nem ismerjük fel kincseinket, mert nem volt alkalmunk saját hitvilágunk, tájműveltségünk, őstörténetünk megismerésére. Saját műveltségünkéből szakadt átvevő műveltségek nyelvét idegen, másodkézből való okoskodás termékeként vesszük át akkor, amikor magyar ősalapból kiindulva rengeteget segíthetnénk a jóindulatú, de ragozó nyelvünkben járatlan idegen tudósok munkáiban. Mindezek viszont újból, váratlan szemszögből kiindulva bizonyítják a tételt: Minden műveltség eredete helyén marad fenn legtovább. Így a magyarból szakadt szemere, ma sumírnak nevezett törzse hazánkban, s nem a Folyamközben kel új életre, az ősegiptomi szintén, s az etruszk ihletésű latin majdnem állandó hivatalos nyelv maradt hazánkban. Ugyanakkor mind jobban elfelejtkeztünk önmagunkról, s mi több, ezt az állapotot látszólag el is fogadtuk.

Látszólag. De lényünk lényege az adás, a lélek sugárzását gátoló minden akadály eltörlése. Mint ahogy a nap is megszűnne életadó kincs lenni, ha sugaraitól megfosztanák, mint Sámsont a hajától... Fényünk nyomán új életre támadnánk!

Reánk kényszerített hallgatással váltunk a Biblia haszontalan szolgájává, aki elássa kincseit, akarata ellenére, lelki szenvedések árán, pedig azok megosztása számára lelki igény. Szent kötelességünk lelki értékeinket megosztani a világgal! Világőrző hivatásunk eddig hallgatásra kényszerült értékeit hegytetőkről hirdetni „alkalmas és alkalmatlan” időben, ahogy Jézus tanácsolta tanítványainak az ige hirdetésével kapcsolatban. Mert nyelvünk az! A Teremtő szent Igéje, melybe beleépítette a teremtés szent csodáját.

Mi az oka a nyugat ezen nyilvános és szemérmetlen magyarpusztító tevékenységének? Válaszért múltunkba kell tekintenünk, melyet - az elmúlt kommunista rendszerek ellenére - nem tudtak „végleg eltörölni”... Előlegben megmondom: Felfedezték, hogy vagyunk, s ez számukra kényelmetlen, tehát kell valamit tenniük ez ellen. Hogy hogyan lehet az, több milliós, Európa szívében lakó nép létét csak most fedezték fel? - Erre a kérdésre ad pontos választ történelmünk.

A Teremtő jóvoltából hazánk a Kárpátok ölelő karjai szerető anyaként védenek bennünket. Évmilliókon át békés, teremtő élettel tükrözték Teremtő Istenünk szándékát, jóságát. Istent idéző neveink híven tükrözik ezen Isten és ember közötti kapcsolat fényét: Szép Isten, Jó Isten, Teremtő Isten, Szerelmes Isten. Nyelvünk Teremtőnkkel való élő kapcsolat, mely a teremtés titkait híven önmagában hordozza, ki a szeretettel kérdező számára mindig megnyitja titkait. Nincs fal, akadály Teremtő és teremtménye között: ősi imáink szerint is csak ki kell állni ajtónk elébe, s máris belátunk a Teremtő ablakán. Hazánk lelki fénye mindenki számára csak jót, csak fényt, csak szépséget hozott: öreganyám lett a boszorkány, s széppé varázsolódott a fekete cigány is, nem mese meséink, s mondáink szerint. Gazdag termőföldek, zöld legelők, gyümölcsösök minden megélhetési gondtól őrizték meg az ott lakókat, égbe törő hegyek

gyomrában beláthatatlan kincsek sora várta a jövőt. Gazdag folyóink, tavaink ezernyi élőlénynek adtak biztos otthont itt, hiszen hazánk földi paradicsom. De ebből a paradicsomból a körülöttünk lakó idegenek főleg egy dologra figyeltek, csak azt óhajtották: az aranyat, drágaköveket.

Szomszédainknak érdeke volt, hogy elvonják a távolabb élőket ezek felfedezésétől, s alattomosan azt kezdték hirdetni, hogy a Kárpát medence üres, lakatlan, használhatatlan terület, nem érdemes látogatni. Velünk meg elhitették, hogy hitvány, semmire való nép vagyunk, nem érdemljük meg azt, hogy az emberiség többi részének tagjai legyünk. Az üres, lakatlan Kárpát medencét még tanították nekünk, bár már gyermek fejjel sem tudtuk megérteni, ez hogyan lehetett... A világ legvédelettebb, legtermékenyebb, leggazdagabb területe Árpádig lakatlan?

De nemcsak idegenekkel hitették el ezt a lehetetlenséget, zsákmányukat féltő ordasok tudatosságával, velünk is elhitették teljes értéktelenségünket, s azt, hogy a Nyugat nélkül fabatkát sem ér életünk. Történelmi feljegyzések már a középkortól megőrizték e tényt, a török-járás idejét említenünk sem kell, a Habsburg idők gyilkos rendelkezései mind nemzetgyilkosság reményében születtek. Trianon, majd az ezt követő háború meghozta a hivatalos nemzetpusztítók valamennyi fegyverét, hogy személyes jelenlétükkel megvalósítsák Európa nagy álmát: a magyarok elpusztítását. Kovács István költeménye hűen elmondja e folyamatot, mely egyénre és nemzetre egyaránt vonatkozik:

Kovács István
(Forrás, 1980 július - augusztus, Kecskemét)

Előbb a regölést
aztán a regét
Előbb a földet
aztán az otthont
Előbb az iskolát
aztán a nyelvet
Előbb a hitet
aztán a fejfát
Előbb a jövőt
aztán a múltat
és
mindezt
egyszerre
jelenidőben.

Nézzük tehát e folyamat részleteit, s töltsük meg a még emlékezetünkben élő tartalommal

Előbb a regölést
aztán a regét

Szt. István kori rendeletek megtiltották nemcsak ősi rovásunk használatát, de a regősök múltatadó szerepét is. (Grandpierre K. Endre, Fehér Mátyás Jenő) Regéinkkel szemétkosárba került történelmünk, s az azt ringató magyar lélek szava is. Látszólag. Mert mint sivatagi virág, mely a századok múltán érkező első esőcseppek nyomán virágba borul, lelkünk is újjongva ismeri fel önmagát az első, adódó alkalommal.

Előbb a földet
aztán az otthont

Gimnazista koromban kötelező volt a „falujárás” és „agitálás”: kiscgazda lakóosságunk első figyelmeztetése, hogy végül is be kell lépniük az állam által elkobzott tulajdonukból tákolt kommunista nagybirtokba. Az ilyen „agitálás” szövege ilyesmi volt: „Bocsánatot kérek, agitálni küldtek” - „Köszönöm kislányom, megértettem...” Abban az időben ilyen mondások kaptak szárnyra: „Bocsánatot kérek, hogy élek...”, vagy „...Ha vagyok is, csak ne lennék!” Ha bele gondolunk, sokunk akkor alakuló egyéniségének váltak majdnem kitörölhetetlen részeivé. Az otthonok végső elrombolása most történik, s magyarok ezrei válnak hontalanná.

Előbb az iskolát

aztán a nyelvet

Egy évezredek óta írástudó népet az írástudatlanságba kergették a csak e szintet elérő amerikai iskolarendszerrel, mely máig képtelen volt nyelvének megfelelő írásrendszert kialakítani. Pedig a Kárpát medencében született írásbeliség tanítói szorgalmasan járták a környező népek központjait tudásuk átadására Friedrich Klára kutatásai tükrében, de ezek - az angol/amerikai példa szerint -- máig sem érték meg ennek teljes elfogadására. Nyelvünket kalmárpénzen vett hirdetések teszik tönkre, s már irodalmi köreink is azt hiszik, minél több idegen szót tesznek tanulmányaikba, annál tudományosabb a mű. (Különb. mű szavunk - műszál, művaj, mű akárm - azt jelzi, hogy nem a szerves folyamatok része, s végső fokon idegen a test élő szöveteiben, a nyelv élő fejlődési lehetőségeiben.)

Előbb a hitet
aztán a fejfát

Rákosi időkben templomba járni bűn volt, s csak ritka alkalmakkor nem követte büntetés, rendszerint egy jobb érzésű egyénnek köszönhetően.

Őseink fejfáit siettetett ásatásokkal, tudatlan „korszerűsítésekkel”, másutt lelketlenségekkel teszik tönkre. A korszerűsítésekről Horváth Imre debreceni tanár nagyszerű, pusztuló temetőinket feltérképező munkájában számolt be, melyet a MTA mellőzött, s máig is mellőzi. Kirívó eset Szabolcs község földvárában levő temetkezőhely, ahonnan anyósom földi maradványait „kilakoltatták”, hogy a helybéli, történelmi Tomory név végleg el legyen törölve. E cselekmény elkövetői félték a múlt feléledésétől. A következő borzalom elkövetői viszont már lelketlen kufárok, akik egy kiváló, szorgos, hazánkért küzdő, nagyszerű apa sírjával a következőket cselekedték: „1964 decemberében Szabados György Gergely visszatért Teremtőjéhez. Maradványai a szegedi rókusai temetőben nyugszanak, melyre durva kegyeletsértéssel a szegediek által "csonttelep"-nek vagy "szellemváros"-nak csúfolt lakóházakat építettek - a maradványok exhumálása nélkül. Háza és bognár műhelye helyére Tesco parkolót aszfaltoztak...” (Friedrich Klára-Szakács Gábor honlapjának köszönet!)

Előbb a jövőt
aztán a múltat

Műveltség építésére képtelen nyugateurópai népek jövőképe is csak az anyag lélek nélküli kihasználásában teljesedik ki. Érzik, tudják, hogy ezen túl kellene lépniük, de nem ismerik az utat, mely felé népünknek kell őket elvezetni. Csak egy példával mutatom be ennek igazát. Már Szent István idejében erős központi hatalom, vármegyerendszer szervezettsége volt a rend hazánkban, a Kárpát medencében. A nyugateurópai társadalmak ezt a fokot 800 évvel később érték el a német választófejedelemségek egyesítése és az Unita Italia megszervezésekor az 1840-es években. S most ők akarnak bennünket demokráciára, alkotmányosságra tanítani. Jelenlegi ténykedéseik mind tudatlanság termékei - néha válogatott rosszindulattal, talán irigységgel vegyítve. Ellenünk törő mesterkedők, változatos ellenségek egyet nem vesznek észre, egyben tévednek: a magyar nép élet szolgálata Istentisztelet - s Ő elpusztításunkat nem engedi: mindig küld egy fénysugarat multunk igazsága felé, s a jövő előtt nincsen akadály örökkévalósága birodalmában.

és
mindezt
egyszerre
jelenidőben.

Ez a jelenidő mindenkori jelenünkre vonatkozott, mióta „pénzsóvár idegenek” lerombolták ősi, aranykori műveltségünket a Csallóközben. Most ugyanez a folyamat megy végbe a verespataki aranybányák vidékén Erdélyben. De amint mondám: Isten, s az őt szolgáló lelkek ellen hiába hadakoznak.

Fiatalságunk azért vonzódik idegen műveltségekhez, mert hazánkban a sajátjával soha nem találkozott. Nem az ő hibájuk, a Habsburg és egyéb uralmak rendszerei szándékosan így

nevelték őket.

Ennek önszántunkból való folytatása: bűn.

Miért? - Hiányos tudással nem tudjuk Isten által reánk bízott feladatunkat teljesíteni, s a világ szellemi szegényeit felemelni.

Teljes biztonsággal ismerjük idegen népek teremtés történeteit, istenségeit, a csak ezredekkel később eszmélő idegen és gyökértelen Gaia elméletekben felderengő Földanya élő szerepét, a. Hogy hol volt őshazánk, kik voltak ősszüleink a Teremtés nagy eseményeiben? Minderről fogalmunk sem volt iskolás korunkban, s legtöbb esetben máig sincsen. Illetve igen-igen ritkán, de sohasem hivatalos tananyag részeként. Ugyan akkor szépen idéztük Aeneas történetét, zengő latin nyelven: „...Arma virumque cano..”, de arra tanáraink közül senki sem hívta fel figyelmünket, hogy ez a „szent” latin nyelv etruszk ősnépünk nyelvének korcs maradványa, keverék nyelv, ragot és előjáró szavakat egyazon idegen edényből válogatás nélkül ömlesztve.. S arra már senki nem vetemedett, hogy elmesélje: e történet ősnépeink történelmének felmaradt emlék részecskéje.

Kezdjük a dolgokat tehát előlről.

Magyar történelmünk kezdete

a Teremtés első pillanata, vagy még egy pillanattal az azt megelőző időtlen idő. Népünk ezt a Teremtés szünetes közepének hívja, s ebben ring Istenfia Élet bölcsője. Ősimáink, s velük ősemlékeink ettől a pillanattól indulnak el.

Ekkor hangzott Isten Ígéje: Legyen világosság. Ez az első villanásnyi fény megérintette az addig alvó anyagot, Csipkerózsikánkat, ősanányát,. Másodlagosan felsugárzó fényében már látjuk, tudjuk, hogy e Csipkerózsika a Teremtés Nagyboldogasszonya, a Mindenség szülőanyja, kinek kebelében égő tűzek, forgó keresztet vetnek meleg ágyat első és egyszülött gyermeküknek, az Életnek.

Ő tehát a Teremtés anyja, Nagyboldogasszonyunk, kit e földön csak magyarja ismer és ünnepel igaz lelki szeretettel.

Nyelvünkbe rejtett Teremtés csodája ezt ezekkel a szavakkal mondja el - minden összetartozó gondolatot ugyanabból a szótőből eredeztetve:

Ég - a határtalan Világmindenség

Ég - az Isten, Ég áldjon köszöntésünk tükrében

Ég - égési folyamat, mely a teremtés után is őrzi a teremtés melegét a mindenségben, ugyanakkor őrzi minden testben az Élet melegét anyagcserénk segítségével

Íge - Isten szava, melynek csak nyelvünkben van különálló szava. Az Íge teremtette a Mindenséget. E hangnál hatalmasabb erő a világon nincsen. Hangjaiban piciség és benne a hideg és izzás í hangja ötvöződik a g hang melegével léletté.

Egy - az egység és Istenség fogalma. Ősi rovásunk „GY” jele Istent és Egyet jelent. Egy Istenben való hitünknek ennél őszibb bizonyítéka nem lehet.

Isten más meghatározása:

OK - minden ősoka, elinduló pontja

Ük - mindenkinek atyja. „Senkit se nevezetek Atyának, csak az Istent” - mondja Jézus és okkal.

Jó - Ő az egyedüli jó, akihez anyag árnya sem tapad. Jézus int: „Senki sem jó csak az Isten”!

Ő --- a teremtés hajnalán fényre csodálkozó első teremtmény Istent idéző első szava: Ő, Ő teremtett!

Magyar kifejezésünk: Él még az Öreg Isten! De nem gondoljuk át, miért öreg ez az Isten? - hiszen rá kell döbbenjünk: aki Örök, az nyilván Öreg is! Így lett egy magyar igazság szójátékából lobogó, fehér szakállú Isten Michelangelo mennyezet képén, s sok művész vásznán.

Mélyebbre is mehetünk - külön külön átnézve mind a 16 magyar nyelvi őstörzs teremtést őrző szavait, de ezt későbbre kell hagynunk. Csak egyet, az avar B-R szócsoport néhány gondolatát említem, hiszen saját megértésem is innen indult: Baranya.

Ar, Er - a Teremtés előtti őserő

Any - a Teremtés ősanynya

Kettejük szülötte:

Ar+any = arany = fény

Ez a teremtésben megnyilvánulva, a teremtés felső ajakhangzós B hangjával:

Bar - a teremtésben jelen levő őserőny

Bar - atya - a Teremtés atyja

Bar - anya - a Teremtés anyja

Bár+ány = Bárány, erő és anyag, első, egyszülött gyermekük, a fény szárnyán érkező Élet. Egyetemes Élet! Ezért Bárány ő, nem azért, mert áldozati állatnak szánta egy lelkileg már sérült emberiség!

Miért tart templomi képeken e Bárány zászlót? - ez Palóc hitvilágunkhoz vezet, ahol a lobogó a lélek és élet közös jelképe.

Itt figyelmeztetnem kell, hogy a Teremtés előtti őserő mindig egy mássalhangzós. Az anyagon belül működő őserőny már két mássalhangzó védelmében áll.

Nagyboldogasszonyunk leánya Kisasszonyunk, Kisboldogasszonyunk, Tündér Ilona, kiről népi énekünk - töredékesen bár - de megemlékezik Magas a rutafa című dalában:

Selyem sár haja,

Magyar Ilona,

Haján felül gyöngy,

koszorúja gyöngy.

Még a tengeren is,

által hajladozik,

Selyem sár haja,

Magyar Ilona,...

Ő a Nap, Magor szerelmeta mátkája, Tündér Ilona, ki Magorral való házassága után vette fel a Magyar Ilona nevet. Az Ő kebelében is, mint édesanyjában, égő tűzek lángolnak, segítik felmelegíteni a jövő generáció számára készülő földet. Ő a mi Kisasszonyunk, Kisboldogasszonyunk.

Ősanyánk tehát Nagyboldogasszonyunk - Anna, Anya, Anyag gondolköre csak nálunk ünnevelt Világszülő őszanya.

Leánya Földanyánk, Tündér Ilona. Tündér neve a fény tűnő voltával kapcsolatos, s mint fény, a tisztaság és szűzesség megtestesítője. Ilona neve az élet és lélek szavakat foglalja magában. Tündér nevét Magorral való házassága alkalmával Magyarra változtatta: Magyar Ilona, a magyarok Élet Anyja. Kisasszonyunk, Kisboldogasszonyunk. Az ősvallásunkat átvevő vallásokban kis és Nagyboldogasszonyunk a mostani kereszténység Máriájában ötvöződött egyé. Tündér Ilona jogán minden leány tündér, mondják hagyományaink.

Kisasszonyunk szerelmeta párja a Nap, kinek minden élet alapját képező mag szerepét népünk jól ismerte, s ezért Magor-nak, Magúrnak nevezték. Népnévünk - mint Ilona anyánk magyar neve is - az Ő nevéből származik. Alapja a mag gyök, s a mag e földi teremtés alapja is. E teremtet élet helyhez kötött virágzás, fejlődés.

Ennek ellentéte e szó fordítottjával kifejezett kam, vagy kan, az előretörés, a haladás, az akadályok legyőzésének szava. Meséink kis kanásza, ki megmássza az égig érő fát erről beszél. Magor ikertestvére Hunor ugyancsak. Magor a nap magja, Hunor a sugara. Mai viták ezt a gondolatot nem ismervén vitatkoznak a hun-magyar rokonság kérdésén. Mindig Hunort említik először, bár nyilvánvaló: előbb a nap testének kellett kialakulnia Magor személyében, s csak azután születhettek meg a sugarai, de ezek léte mindig Magúr életének

függvényei. Arany János szerint Magor és Hunor édesegyek, mint az egy mag köré nőtt két szereznye.

Történelmünk mindig a Teremtés nagy eseményeit tükrözik. Csillagos egünket Csodaszarvasunk hordja testén: homlokán az esthajnal csillag, szügyén a hold, s ahány szőre szála, annyi csillag rajta, agancsain is csillagokat hord. Ő Isten küldötte, ki agancsai között hozza nekünk napunkat, kit Szép Miklósnak is hívunk. Ősimáink e történetet a következő képpel kezdi:

Amott kerekedik egy fekete felhő

Csodálatos szarvas abból támad el

ő A teremtés e valóságával tudósaink csak korokkal később ismerkedtek meg, amikor távcsöveikkel felfedezték e népünk által jól ismert fekete felhőt, amit ők csillagbölcsödének neveznek. Onnan hozta Csodaszarvasunk Magorunkat, ki később magányos utat járt be a csillagvilágban, s nem véletlen, hogy Magor neve a magány szavát is magában hordozza.

Ősszüleinkkel kapcsolatban ezt a parányt ismernünk kell, hogy biztos, magyar alapból indulhassunk.

Nyelvünkkel kapcsolatban ugyan ilyen parány: nyelvünk ősnyelv, eredete Isten ígéje, gyökrendszere a világ nyelveinek DNS-e. Tekintettel arra, hogy a Teremtés hajnalától rögzíti a történetet, bármi kérdésünk van, nyelvünk szerkezete pontos választ ad.

Feladatunk: gyermekeinket, a világ népeit kézen kell fognunk, lépteiket egyengetni, s Istenhez vezetni, megmutatni nekik, hogy Benne egyek vagyunk.

Tehát: sürgősen munkához kell látnunk, lelki kincseinket feltárni előttük a számukra éppen szükséges területen. Most talán meg kell ismertetni őket Korona tanunkkal - hogy már ilyen is van e világon, csak fel kell figyelni rá!

Így válunk majd a világ szemében „haszontalan” kanáriból a lélek szépen szóló Aranymadarává. S örülnek majd annak, hogy vagyunk.

Tomory Zsuzsa

2012. január 22.